

- Potser ara tindrè un nom de veritat, pare? No el que fem servir amb la resta.

El de la nostra família.

- Portaràs el nom de Lucrècia i el cognom de la nostra família, Borgia. Com la teva avantpassada. Portaràs el llegat de la nostra família, i honraràs el Mestre Machiavelli seguint els seus dictats que ens va entregar en aquest llibre.

- El fi justifica els mitjans i la foscor protegeix el virtuós. -Va dir Lucrècia.

- El fi justifica els mitjans i la foscor protegeix el virtuós. – Va dir el seu pare.

- Benvinguda a les ombres filla meva!

POESIA – ADULTS

3r premi poesia adults

Obra: 101 - Tot passa com si res

Autor/a: M.Mercè Belso Rondoni

S'envelleix el cos
de viure primaveres,
d'hiverns llarguíssims
buscant l'escalfor humana.

Tardors que s'omplen de fulles caigudes,
plenes de vermells i ocre.

Decau l'ànim i la vida,
el cos es deforma com una olivera centenària
i caus, per després tornar-te a aixecar.

L'ànima dolça,
la ploma etèria et fa aixecar amb força,
coratge de plantar cara a la malaltia
i ser combatiu com un lleó.

Sents que caus en un forat fondo
sense frens, sense baranes on agafar-te.

La fe és la clau
que porta a una vida nova
de renaixement intern.

No, no és que no hi hagi dolor, ni pena, no,
és que saps que això no durarà per sempre.

Quan deixis el cos
no hi haurà mai més dolor,
sentiràs i abastaràs tot,
aleshores ho entendràs.

Ve la pluja carregada de silenci,

tot està quiet, no avisa.

Notes el teu respirar profund,

et sents,

feia dies que no connectaves amb tu mateixa.

Sento que mentre respiro hi ha cansament,

tristesa, enyorança, una mica de tot,

també ganes d'aprendre, de ser millor.

Sento el camí que s'aparta d'aquest món,

respira per ser diferent,

li costa molt.

Crec que l'home i el món anem a la par,

de vegades no ens apropem

prou per escoltar-nos,

ens estimem més del que ens pensem,

però no sabem dir-ho com cal,

necessitem estimar-nos

i que ens ho diguin.

El món que tots trepitgem milions de vegades,

és la terra que també ens crida,

estima'm, respecta'm,

estic viva,

no som tan diferents.

De vegades quan no ho esperem,

hi ha una porta que s'obre.

Aquella floreta tan delicada
el vent la vol tombar,
mira el cel blau
que li transmet la força de viure.
Li diu a cau d'orella:
sigues forta, tu pots,
bufarà tramuntana,
no et deixis dur.
Ets una flor delicada,
T'he posat aquí
perquè quan et mirin et respectin,
sàpiguen veure la bellesa
a través de la sensibilitat
i quan et vulguin arrencar d'on estàs,
pensin que jo t'he posat allà,
perquè és el teu lloc,
on podràs desenvolupar
allò que portes a dins i no saps,

allò que descobriràs per tu mateixa,
allò que és perquè es fa sol,
sense forçar, sense pensar,
és la dinàmica del món.
No viu com tu i jo,
és part intrínseca del misteri de la vida,
ser viu, ser un amb tot,
ser unitat.

Com un sospir,
com una albada fugissera
que escapa de la nit.
Com un començament,
que s'escriu cada dia
en una pàgina del llibre,
tot el que portem a prop,
a la vora del cor.
Com una flor
obrint els ulls cada dia,
omplint-se
i acabant-se pansint dins una ombra,
mentre hi era viva

omplia el seu moment,
com nosaltres,
que donem tot del que som capaços.
Som,
el nostre segell,
el nostre llinatge,
la nostra capacitat,
la nostra força,
som.

2n premi poesia adults

Obra: 3 – **AMNÈSIA**

Autor/a: **Cristina Vergara Vergara**

AMNÈSIA

El vent em crida i sembla furiós,
amb un gest senzill i provocador,
sacseja els records adormits.
Poso a recer els tresors que estimo,
evitant que siguin engolits
sense compassió pel remolí.
Sacrificaré els moments viscuts
de tristesa, rancor, odi i ràbia.

Els baixaré empolegats de les golfes,
per complaure la fam del vent,
quedant records orfes de paraules.

Estimo tot el meu passat,
no esborraria cap record,
però el vent em deixa indefens.

Allargo la mà per agafar el que em pertany,
però se m'esquinça entre els dits.

Necessito tornar-los a arreplegar
i guardar-los en les profunditats del cor.

Vull romandre eternament amb ells,
bategant en constant harmonia.

Estranys perfums d'humitat abracen
el naixement de la desesperació.

Sembla que és massa tard,
no hi ha treva en el camí.

El vent ha fet de les seves,
desconeixedor del que ha provocat.

Després de la fúria,
arribarà la calma del cel rogent,
i un estornell impulsiu com el vent,
trençarà el llarg i esfereïdor silenci.

Llacunes en la memòria,
desitjant eixir d'allí.

1r premi poesia adults

Obra: 62 – ***La bellesa salvarà el món***

Autor/a: **Cristina Morales Amorós**

La bellesa salvarà el món

Amistat

L'atzar enjogassat escampa
cristalls de robí i maragda fina,
aquest capvespre al meu jardí.
Bambú vinclat per la fúria del vent,
nit negra de tempesta salvatge.
No et deixes vèncer,
ans somrius i et redreces, majestuós.
Obre la porta, amic.
Els teus ulls fan més plàcid el camí.
Tartera que acull les pedres caigudes
del barranc de la meva aflicció.
Far que persisteix,

serenament i en silenci,
per protegir-me de l'abisme profund.
Bon dia, amiga.
Llavors de somnis adolescents,
plantades a moltes mans,
regades al sol de tants estius
de bicicleta i revetlles al carrer.
Tapís cosit amb fils de complicitat.
Veu que escolta, bressola i no jutja.
Amic, amiga. Amiga, amic.
Flor delicada,
pau de petites guerres de joguina.
Pont de pedra,
sobre aigües enfebrades, en blau marí.
Estel fugaç,
fas llum al cel negre dels dubtes.
Riures a cor obert.
Cançons per les venes.
Peus a la sorra calenta.

Música

Misteri insondable,
em mires als ulls i torno a la vida.

Babel que pinta
els colors de l'oceà.
Diccionari intangible,
que tot ho sap,
que tot ho explica.
Miracle i passarel·la de llum,
amb destí a l'eternitat.
Saltar del trapezi més alt i volar lliure,
més alt, més alt...
Sedàs de totes les pors,
poció màgica que em cura.
Esbarzer de cotó fluix
o de ferro roent.
Bardissa que embriaga,
amb sons de vida i de mort.
Omnipresents aromes d'infinit.
Que em trasbalsen.
Que em fan millor.